

V avli občinske skupščine je v mesecu otroka na ogled razstava, ko so jo v organizaciji Zveze prijateljev mladine in Zveze kulturnih organizacij pripravili viški pionirji in cibani na temo Sodelovanje, mir, razvoj.

UTRINEK OB TEDNU OTROKA

Tovariš predsednik, tudi mi vidimo probleme!

Pogovor s predstavniki pionirjev pri predsedniku občinske skupščine Maksu Klanšku, ki je sovpadal s tednom otroka, ni bilo navadno kramljanje ali pogovor zgolj o učenju in delu pionirjev, bil je pravi pogovor o resnih problemih. In prav je tako. Pionirji, ki so ob tej priložnosti predsedniku skupščine poročali o svojih aktivnostih in mu poleg cveja izročili tudi tapiserijo, ki so jo napravili sami, so bili tokrat iz osnovnih šol X. Ljubljanske brigade (Trnovo), Marjana Novaka-Jova (Vič), Primoža Trubarja (Velike Lašče) in Dolomitskega odreda (Polhov Gradec). Po začetnem »ogrevanju« so pionirji ali bolje povedano njihovi funkcionarji (na sprejemu so bili v večini predstavniki pionirskih organizacij) spregovorili najprej o svojem delu. Samoupravno organizirani v okviru svoje pionirske organizacije v prvi vrsti »pretresajo« svoje šolske in pionirske aktivnosti, vse bolj pa so pozorni tudi do dogajanj v okolju v katerem živijo in odrasčajo.

In ko so se pogloblje seznanili tudi z delovanjem občinske skupščine, ki ga jim je Maks Klanšek nazorno predstavil, se je razvnela prava »mlada delegatska« razprava.

Veste, tovariš predsednik, da potrebujemo v Velikih Laščah štiri nove učilnice in šolsko kuhinjo, ki domuje v starih prostorih bi bilo potrebno preseliti. Vsi bi radi hodili v šolo dopoldne kot drugje! Tudi naša polhogradska šola je premajhna, so se oglasili za svojimi vrstniki iz Velikih Lašč pionirji iz Polhovega gradca. Tudi cesta je slaba, pa ste videli kako naš grad propada, to ni prav, zanj bi morali nekaj storiti, da bi bil v njem nekoč muzej. Tako radi pa bi, da bi tudi v našem kraju bil oddelek glasbene šole, saj nas večkratna tedenska pot na Dobrovo kar precej utruja. Trnovski pionirji so ob tej razpravi ugotovili, kako pametna je bila odločitev o gradnji šole v Kolezijah, saj se bo nato utesnjenost na trnovski šoli precej zmanjšala. Kolikor lahko pomagamo, bomo, so obljubili pionirji, čeprav se že zdaj vestno in prizadevno vključujemo v številne aktivnosti. Mi na osnovni šoli Marjan Novak-Jovo prav sedaj zbiramo torbice za palestinske šolarje, pomagamo pri ureditvi kros steze.

Kako čuvati okolje? Ob tej temi so se pionirji kar malce hudovoli – le zakaj ljudje ne odvržejo smeti tam, kjer je zanje prostor, kdo razbija prometne znake in še bi

lahko naštevati njihove pripombe. Predlog predsednika skupščine, da tudi pionirji aktivno sodelujejo v akciji Sveta za turizem pri OK SZDL za najbolj urejeno krajevno skupnost je naletel na odobravanje. Sprejeli so ga z navdušenjem in obljubili, da bodo sodelovali, še več, da bodo spodbujali k temu tudi svoje prijatelje in sosede.

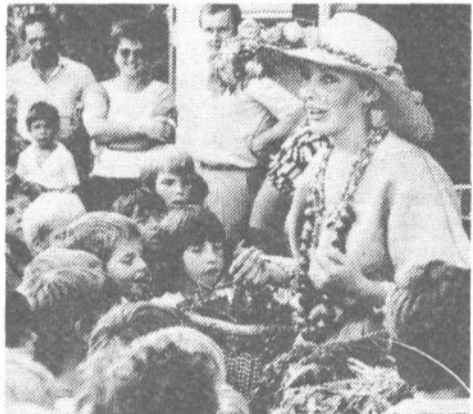
Seveda pa razprava skoraj ni mogla steči brez pogovora o našem viškem morju – o Pacugu. Domala vsi med njimi ga dobro poznajo, ga imajo radi in si želijo, da bi bil tudi v prihodnje takšen kot je, če ne še lepši. Mislim, da moramo ob koncu zapisati tudi to, da bi si želeli pionirji več sodelovanja z mladinci odnosno, da bi jim le-ti lahko in morali več pomagati pri izpeljavi pionirskih pa tudi drugih aktivnosti.

Ob koncu, ko so Maksu Klanšku obljubili, da bodo najlepše pozdrave skupščine prenesli tudi ostalim pionirjem, pa so se poslovili pravzaprav tudi z obveznostmi, da bodo kot bodoči samoupravljavci in delegati, tam, kjer se učijo in živijo, opozorili na probleme s katerimi se srečujejo.

Pozdrav jeseni – vabilo za starše

Ponedeljkovo popoldne prvega jesenskega dne je bilo za otroke in njihove starše posebno doživetje. Pa ne za vse otroke in starše. Le za tiste, ki obiskujejo vrtec v Melikovi ulici. Prvi jesenski dan so namreč otroci in tovarišice – in tudi starši – pričakovali v nadvse prijetnem vzdušju. Tovarišice so pripravile vse – od gledališča do tržnice, skupina otrok s starši je lahko risala, druga skupina je iz jesenskih plodov nizala ogrlice in zapestnice, spet druga je lahko s pomočjo tovarišic in mam spreminjala velike buče v čedne »deklince«, spet druga skupina je pekla koruzo...

Pozdrav jeseni, kot so pripravili v vrtcu ob Melikovi ulici, pa ni bil pripravljen le zaradi začetka jeseni, ampak je bila to predvsem priložnost za pritegnitev staršev, ki zaradi vsakdanje naglice, obilice dela doma in v službi in včasih tudi nepremišljenosti pozabljajo, da otroci potrebujejo precej več kot samo nove hlače in čevlje ter kaj za pod zob. Otroci v prvi vrsti potrebujejo starše, njihovo ljubezen in pozornost, njihov čas, da bi skupaj prebrali pravljico, odšli na sprehod v naravo, skupaj risali ali skupaj zidali hiše iz kock. Delček tega, kar bi starši lahko doma počeli s svojimi najmlajšimi, so prikazali v vrtcu na prvi letošnji jesenski dan. V vrtcu bi poleg tega tudi radi pritegnili starše, da bi se bolj zanimali tudi za delo vrtca, da bi redneje prihajali na roditeljske sestanke in govorile ure, skratka, da bi več sebe in svojega časa posvetili otrokom. Morda starši marsikdaj pozabljajo, da so prva leta življenja, ki jih večina otrok preživlja tudi v vrtcu, najbolj nepopisana tabla in da so v teh letih otroški srčki najbolj dojemljivi in odprti za vse, kar vanje »pade«. Če starši sami polagajo vanje znanje in ljubezen, kasneje v njih ne bo prostora za nedobrodošle stvari in čustva. Največ kar človek lahko da svojemu otroku, mu lahko da

OBISK Z BOGATO NALOŽENIM KOŠEM JESENSKIH DOBROT – Otroke in starše je v vrtcu ob Melikovi obiskala tudi radodarna teta Jesen in otrokom delila sladke dobrote, ki jih v tem času ponuja narava.

prav v teh letih. Že ko malček prestopi šolski prag, se ga je delček odtrgal tudi iz starševskega naročja. Prav zato ni prav, da tovarišice z grenkobo povedo, da starši ne spremljajo dovolj razvoja svojih otrok, da se ne zanimajo za delo v vrtcu in ne za to, kako bi obogatili najmlajša leta svojega naraščaja. Marsikdaj nepozno ugotovijo, kaj vse jim je spoznelo skozi prste in da so najsrečnejša leta, še brezskrbna in odprta, zamudili.

IVAN MARŠIČ JE DEJAL ŠOLARJEM

Jaz bi rad zdravilnih rož

Starši dela učencev in učenk osnovne šole »Levstikove brigade« s Škofljice ne bodo mogli očitati šoli, da njihovim fantom in dekletom ni skušala vcepiti ljubezni do zemlje in dela na njej. Še več. Kuša jih z delom v pionirski zadrugi vpeljati v še premalo razširjeno pridelovanje zdravilnih zelišč. Čeprav običajno rečemo, da naj otroci povzamejo dobre navade staršev, bo tokrat ta tok prevzemanja zanj verjetno obraten.

»Predsednik združenja borcev Franc Habjan me je po slovesnosti ob poimenovanju šole 1984. leta seznanil z Ivanom Maršičem. Hitro smo se dogovorili za sodelovanje.« se spomni začetka te zanimive poti ranvatele Janez Veršnjak. »V dobrem letu se je povezanost šole in obrtne delavnice za »zbiranje in predelovanje zdravilnih zelišč IVAN MARŠIČ, Ravenska pot 26, Škofljica« izjemno razširila. Tako nam je Ivan priskrbel za naravoslovni dan dr. Toneta Wagnerja z Inštituta za hmeljarstvo iz Zalca, dal vse potrebščine za vzgojo zdravilnih rastlin na polju v Želimljah, podaril šolski kuhinji čaj, jespren, ovsene kosmiče, prispeval denar za postavitev čebelnjaka in še bi lahko naštevali izraze naklonjenosti našim šolarjem,« je ocenil rezultate tega sodelovanja najodgovornejši mož škofeljske šole.

A vsaka medalja ima dve plati, pa smo vprašali Ivana Maršiča, zakaj je tako naklonjen mladim Škofljčanom? »Vse je pravzaprav povezano s potrebami naše delavnice. Čim več mladih želim usposobiti za gojenje in tudi nabiranje zdravilnih rastlin in zelišč. Z dobrim plačilom pa jih hočem prepričati, da je to delo lahko pomemben redni ali dodatni vir zaslužka. To je dolgoročno usmeritev. Trenutna pa se glasi: nikakor ne morem dobiti toliko naravnih sestavin za pripravo čajne mešanice, zeliščnih kapljic in zeliščnega mazila, kot bi jih potreboval. Letos bi moral zbrati štiri tone ovsu, tono mete, in še pet ton 35 zdravilnih rastlin. Pa kaže, da jih bom dobil le osem ton. Za prihodnje leto rabim trinajst ton teh naravnih sestavin. Po naših izdelkih sprašujejo od ZDA do Avstralije,« je premišljeno, a določno povedal zvesti družabnik škofeljskih učencev.

Vrnilo se k opisu dela pionirske zadruge. Vanjo je vključenih 23 učencev in učenk. Sedem je izjemno pridnih. Predsednik zadruge Piškur je celo požel oves z njegovo kosilnico. V veliko pomoč Škofljčanom so tudi učenci iz Želimelj. V bližini te šole ima zadruga namreč pol hektara veliko polje. Na polovici zemljišča so posejali oves, na drugi polovici pa poprovo meto.

Ovsu so našli 303 kg in dobili celo rastlino plačano po 400 din za kilogram. Mete pa je bilo po dveh obranah okrog 180 kg. Za oddane rastline so prejeli okrog 200 tisoč dinarjev. Polovico denarja so vezali, iz preostalih sredstev pa so kupili orodje (dosedaj so ga prinašali otroci in predvsem zelo marljiva snažilka), seme, material za čebelnjak in ureditev njegove okolice. Najbolj marljivi sodelavci zadruge pa bodo obiskali za nagrado vrstnike v Radovljici.

»Ta uspeh nas je spodbudil, da bomo pridelovali zdravilne rastline (oves, poprovo meto, ognjič, cikorijo) tudi na njivi na Barju,« je z zadovoljstvom napovedal ravnatelj in pristavil: »Upam, da bodo učencem kmalu sledili doma tudi starši.«

»Številni pripovedujejo o težavah, s katerimi se spopadajo družine z nizkimi dohodki,« je poprijel za iztočnico

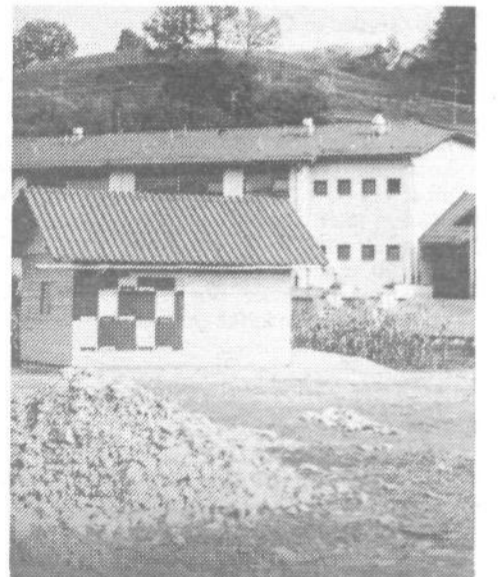

»Po vojni je zaslužila naša država prve devize s prodajo zelišč. Tudi sedaj je veliko povpraševanje na svetovnem trgu po tem, a mi se nikakor ne moremo odločiti, da bi poprijeli za to veliko možnost,« je segel v širši gospodarski prostor Ivan Maršič.

»Na šoli so najprej predlagali, da bi pridelovali krompir. Verjel sem ponudbi Ivana Maršiča in moram reči, da smo resnično zadovoljni z uspehom pri pridelovanju zelišč,« je povedal Janez Veršnjak.

Ivan Maršič, « a nihče neče pobirati velikih sredstev, ki se skrivajo v zdravilnih rastlinah na barju. Tam raste samoniklo melisa, z majhnim naporom pa bi lahko pridobivali tudi proso, ajdo, poprovo meto, baldrijan, kopriva ognjič in še številne druge zdravilne rastline. Pa ni ljudi, ki bi bili pripravljene obrirati ali pa sejati in pridobivati.»

STANE JESENOVEC

Na ploščadi pred osnovno šolo »Levstikove brigade« so postavili čebelnjak in kmalu bodo ponudili škofljiškim šolarjem še eno zanimivo prostorsko dejavnost

Naše potovanje k prijateljem v pobrateni Lajkovac

V nedeljo, 15. septembra smo z vlakom ob 22.15 uri odpotovali iz Ljubljane v Beograd. Ob klepetu in zabavi nam je devet ur vožnje hitro minilo.

V Beogradu smo imeli dovolj časa za ogled mesta, zato smo se s tramvajem odpeljali na Kalemegdan. Sprehodili smo se po čudovitem parku in spetoma obiskali vojni in naravoslovni muzej.

Pot v Lajkovac smo nadaljevali z vlakom. Na železniški postaji so nas prijatelji prijazno sprejeli s šopki cvetja. Odpeljali so nas na svoje domove, kjer smo skupaj z njimi in starši preživeli prijetno popoldne. Nekateri smo si ogledali tudi nogometno tekmo. Zvečer smo spoznali mesto, šolo, njihove prijatelje, posedeli v hotelu na soku in klepetali z njimi pozno v noč, ko smo pri njih prespali.

Lajkovac leži na levi strani reke Kolubare. Od Beograda je oddaljen 70 km. Je manjše mesto s šest tisoč prebivalci. Ima centralno šolo s 1200 učenci in osem podružničnih šol s 500 učenci.

Naslednji dan smo se z avtobusom odpravili na potep. Ogledali smo si cerkev v Lazarevcu. Pot smo nadaljevali v Topolo. Tam smo videli Karadorčev spomenik in njegovo hišo, ki je preurejena v muzej. Zelo lepo je bilo na Oplencu, kjer smo si ogledali mavzoleje. Ta nam bo ostal še dolgo v spominu, saj so vse stene poslikane s svetniki in drugimi motivi v mozaiku. Naša zadnja postaja je bila Bogovada, kjer smo v podružnični šoli kosili in pionirjem izročili darila. Sami so nam v spomin na srečanje izročili knjigo »JUGOSLAVIJA 1918–1984«.

Vrnilo smo se v Lajkovac in se pripravili na odhod domov. Hitro je minil čas, ki smo ga preživeli pri prijateljih. Slovo od njih je bilo težko. Povabili smo jih, naj pridejo k nam v leto 1986, ko bo naša občina praznovala občinski praznik. Izmenjali smo si tudi naslove, da si bomo lahko dopisovali.

Sprehod po glavni ulici Beograda pred odhodom vlaka za Ljubljano, je bil namenjen za nakup spominkov, daril in pisanje razglednic. Skoda, da je bila večina trgovin zaprtih, sicer bi porabili ves denar. Predvsem dekleta so razočarana stala pred vabljenimi izložbami z neizpolnjenimi željami.

Srečanje s pionirji Lajkovca pomeni, da smo se spoznali med seboj, da smo si izmenjali svoje poglede, izkušnje, da smo ob pogovoru z njimi obogatili svoje znanje in krepiili bratske vezi med svojim narodom in narodi ter narodnostmi Jugoslavije.

V Lajkovcu, katerega gostje smo bili, smo zaznali utrip tega mesta, ki ga živi danes.

Spet smo bogatejši za nekatera spoznanja in ti spomini nas bodo spremljali vse življenje. Kako čudoviti so ti Lajkovčani!

GREGOR ŠENICA, BORUT DOLINAR, MAJA LEŠNIK, KATJA SNOJ, GREGOR OVEN, BARBARA POGAČAR, MATEJA KRIVINA, MIHA ALIČ, UROŠ POTAČNIK, LIDIJA PETEK – COŠ 7. MAJA DOBROVA

V ORGANIZACIJI NAŠE ZPM

Viški pionirji v Zagrebu

»Najbolj si želimo, da bi bila takšna srečanja stokrat na leto in bi bil na svetu še sto let mir.«

To je bil začetek himne, ki je vsak dan odmevala na mednarodnem prijateljskem srečanju otrok v Pionirskem mestu v bližini Zagreba. Na letošnjem srečanju, ki je bilo že 10. po vrsti, je svojo pesem, igre in veselje delilo okoli 200 mladih iz 24. držav z vzhoda, zahoda, severa in juga.

Pionirsko mesto je tako za dva tedna v začetku avgusta postalo mali veliki svet. Namen takega vsakoletnega srečanja je, da mladi z vsega sveta čim bolj spoznajo Jugoslavijo, hkrati pa skozi ples, pesem in igre predstavijo tudi svojo deželo. Seveda pa niso manjkale tudi pionirke in pionirji iz vseh naših republik in pokrajin. Slovenijo so zastopali pionirji in pionirke iz osnovne šole Brezovica, Mateja, Truda in Barbara so ob zaključku srečanja izrazile svoje navdušenje z naslednjimi besedami: »To srečanje je nekaj enkratnega, ni važno, če se vsi ne razumemo med sabo. Ampak saj se lahko pogovarjamo tudi z rokami, nogami, nosovi, s čimer koli. Najbolj všeč

so nam Finci. Pa Madžari. Pa Nemci, Francozi, Italijani... pa vsi pač!«

Koncem septembra ob dnevu pionirjev pa je v Zagrebu potekala tradicionalna prireditvev za prvošolčke »JA SAM ĐAK VESELJAK«. Prireditvev, ki bi si jo v Ljubljani samo želeli, se je v imenu ljubljanskih pionirjev udeležila prvošolka JANA LEBAR iz osnovne šole Marjan Novak-Jovo v spremstvu mentorice Jelke Brate. V narodni noši je toplu pozdravila zagrebške prvošolčke in njihove starše z besedami: »Od Pirana pa do Maribora, iz Jadrana in visokih gora, kjer izvira reka Sava vam prinašam na tisoče pozdravov.«

Vsa ta srečanja, med katerimi ne smemo pozabiti tudi letošnji obisk pionirjev z osnovne šole 7. maja v Lajkovcu, prinašajo mladim razumevanje neznanega sveta, na njih se spletajo prijateljske vezi ter iskreno tovarštvo.

VESNA ČEČ

akcija za pacug – račun za izgradnjo pacuga – 501-01-678-51542

Dinar za Pacug

Avtorski honorarij občinskega glasila OK SZDL NAŠA KOMUNA:

- avtorski honorar D. N. 443,50 din
- avtorski honorar 1.477,00 din
- avtorski honorar NK 985,00 din
- avtorski honorar NK 394,00 din

GORJUP VIDA Rožna dolina 17/30 500,00 din